

Hunde med sukkersyge

Sukkersyge (diabetes) forekommer undertiden hos hunde, og der er heldigvis gode behandlingsmuligheder. Men det er en kronisk sygdom, der udfordrer ejerens omtanke og disciplin.

Af Vibeke Brisson

Som hundeejer ved man godt, at sygdom kan ramme såvel unge som gamle hunde, men alligevel kommer det som et chok, når det sker, og mange tanker og følelser farer gennem ens hoved:

- Er behandling mulig, eller er man nødt til at indstille sig på at miste sin firbenede ven?
- Og hvis sygdommen kan behandles, hvilken livskvalitet vil hunden få?
- Er der udsigt til helbredelse, eller er sygdommen kronisk?
- Hvad koster en eventuel operation eller behandling?

Vaks

Da Vaks i 2000 flyttede ind hos mig i det lille hus ved Limfjorden, var han to år. En glad, legesyg og lærenem sort Mellempudel, som hurtigt faldt til i sit nye hjem.

Lidet anede jeg dengang, at han seks år senere blev syg og fik stillet diagnosen sukkersyge.

Hvad er sukkersyge hos en hund?

Kort fortalt opstår sygdommen, hvis bugspytkirtlen ikke producerer nok insulin, og derved stiger sukkerindholdet i blodet. Ubehandlet sukkersyge vil medføre skader på bl.a. nyrer og lever, og til slut betyder det hundens død.

Nogle hunderacer, deriblandt Pudler, er mere disponeret for sygdommen end andre. Der er foretaget en omfattende undersøgelse i USA og Canada på 10.000 hunde, der viser, at følgende hunderacer er i risikogruppen: Australsk Terrier, Mellem- og Minischnauzer, Bichon Frisé, Fox Terrier, Minipudler og Cairn Terrier. Eneste mulighed for at holde sygdommen i ave er

injektioner to gange dagligt med insulin.

Sukkersyge kan ikke helbredes, men kan i de allerfleste tilfælde kontrolleres, så hunden får et godt liv.

Symptomer

Hvor længe Vaks har haft sygdommen, ved jeg ikke, men for et par måneder siden lagde jeg mærke til, at han drak og tisede ekstremt meget. Han spiste også mere, end han plejede, uden at tage på i vægt.

Disse symptomer er typiske for sukkersygen, og det var med bange anelser, jeg tog ham med til dyrlægen.

Hos dyrlægen

En medbragt urinprøve viste indhold af sukker. Derudover tog dyrlægen blodprøver, som få dage senere bekræftede, at Vaks havde sukkersyge.

Der er kun én form for behandling, og det er med insulin, som desværre ikke kan gives som tabletter, men kun i form af daglige injektioner, som ejeren selv skal give hunden.

Få dage senere stod Vaks og jeg igen hos dyrlægen. Denne gang for at lære at håndtere injektionssprøjter, og hvor og hvordan indsprøjtningen skulle ske på Vaks.

Jeg er ikke bange for kanyler, men jeg kan ikke li' dem, og jeg så i ånden store nåle, som skulle stikkes langt ind i hans lille krop og gøre ondt på ham. I virkeligheden er kanylerne bittesmå og meget tynde. De skal blot ind under huden, og hunden mærker det ikke.

Men jeg indrømmer, at jeg gik lidt i panik, da dyrlægen fortalte mig, hvad der skulle gøres. Dog beroligede det meget, at dyrlægernes erfaringer viser, at de allerfleste ejere klarer behandlingen af hunden på bedste vis og hurtigt kommer ind i en rutine.

Mens Vaks tullede rundt på gulvet, skulle jeg nu lære at omgås kanylerne. Dyrslægen udleverede en sprøjte, noget saltvand og et æble, og så gik jeg i gang med at give æblet indsprøjtninger. Dyrslægen gav nu Vaks hans første insulinindsprøjtning, og så skulle jeg under hendes overvågning prøve at stikke ham, dog kun med lidt saltvand i sprøjten. Jeg fik at vide, hvor og hvordan det var bedst at stikke ham, og det gik nemmere, end jeg havde troet. Han stod helt stille og mærkede tilsyneladende intet.

Dyrslægen gav sig god tid til at instruere og svare på diverse spørgsmål, hvilket jeg var meget glad for. Man står dér, magtesløs, bange og ked af det, og så er det godt, at dyrslægen ud over den faglige behandling også bruger tid på at berolige, trøste og informere grundigt.

Ud over det mundtlige fik jeg også udleveret skriftligt informationsmateriale om sygdommen, behandlingen, insulinindosis og eventuel bivirkning i form af insulinchok, og hvad man i givet fald så skulle gøre.

Hverdag med sukkersygen

Da jeg derhjemme første gang stod alene med Vaks og skulle give ham insulinindsprøjtningen, indrømmer jeg blankt, at jeg var nervøs. Kunne jeg nu huske, hvordan jeg skulle gøre, og ville han være rolig, mens jeg stak ham? Heldigvis gik alt godt.

Vaks er en livlig lille hund og er ikke i ro lang tid ad gangen, men når han har spist sin mad og skal have sin indsprøjtning, står han helt stille og afventer tålmodigt det lille prik. Så får han en rå gulerod eller et lille tyggeben, som han glad gnasker i sig.

Det går altså helt fint med at give injektionerne, men jeg synes, det er svært, når man ikke ser så godt, som man har gjort, og stadig ikke helt har "taget", både at holde den lille insulinflaske, stikke kanylen - uden at bøje den - gennem en lille gummiåbning, trække i stem-

plet og holde øje med, at den foreskrevne dosis overholdes. Så derfor er en hjælpende hånd ikke af vejen.

Man kan godt forberede nogle få dages forbrug af sprøjter, som så står i køleskabet parate til brug.

Naturligvis er det meget vigtigt, at man overholder de daglige insulinindsprøjtninger. Men kommer man fx på grund af sygdom i den situation, at man ikke får givet hunden insulin, er det ikke livstruende, men symptomerne vil hurtigt vende tilbage. Værre er det dog, hvis man kommer til at give for meget insulin.

Det må dog kraftigt understreges, at det er vigtigt, at dyrslægens forskrifter overholdes, og at hunden får de daglige insulinindsprøjtninger.

Kommer man i den situation, at man ikke er i stand til at overholde injektionerne, er det vigtigt at have baglandet i orden, enten ved at en person, som man selv og hunden er tryk ved, og som ved, hvorledes man skal give indsprøjtningerne, træder til, eller man finder en pension, hvor indehaveren - i lighed med den pension, jeg bruger til Vaks - påtager sig det arbejde og ansvar, det er at sørge for de daglige og regelmæssige indsprøjtninger.

Udgifter

Sygdom, der kræver behandling og medicin, er naturligvis ikke uden omkostninger, og sukkersyge er ingen undtagelse.

Der er faste udgifter til insulin, engangssprøjter og specialkost - og desuden til regelmæssig kontrol og prøver hos dyrslægen, men udgifterne er ikke voldsomme og kan næppe vælte budgettet.

Tanker omkring hverdagen og fremtiden

Det er altid et stort ansvar at have en hund, men ansvaret er ekstra stort, når hunden er syg, og for Vaks og mig vil det aldrig blive den samme ukomplicerede og ubekymrede tilværelse, som vi havde

for blot to måneder siden.

Injektionerne skal passes, den foreskrevne insulinindosis ligeså. Foderet skal være det af dyrslægen anbefalede. Man skal holde øje med, at der altid er insulin, sprøjter og den rigtige kost i huset. Kontrolbesøgene hos dyrslægen skal passes. Hverdagen skal helst være så regelmæssig som muligt, og man skal tænke på, at godbidderne skal gives med omtanke både med hensyn til beskaffenhed og mængde. Og i køkkenet skal madvarer væk fra hundehøjde.

Naturligvis er jeg bekymret for Vaks. Han har nu været i behandling i et par måneder, og selv om symptomerne forsvandt i løbet af få dage, og det ser ud til at gå i den rigtige retning for ham, vil det så lykkes at få kontrol over sygdommen, og vil han således - hvis han forskånes for andre sygdomme - kunne se frem til et hundeliv af normal længde og livskvalitet?

Han er en sød, sjov og nem lille hund og til daglig glæde. Når han og jeg er ude, og han løber hid og did i sin flexiline eller leger med sin bold i haven, er det svært at forstå, at han er syg, men det er han og kan ikke leve uden at få insulin.

Jeg håber, at de hundeejere, der får at vide, at deres hund lider af sukkersyge, vil tage en god snak med dyrslægen og lytte til dennes råd, og er der udsigt til og håb om, at sygdommen kan bringes under kontrol med de daglige insulinindsprøjtninger, den rigtige kost og - ikke at forglemme - den daglige motion, ja, så viser det sig, at man ofte kan mere, end man selv tror - og man skal i hvert fald prøve at give hunden og sig selv en chance.

Personligt har jeg overskredet grænser ved at være i stand til at give Vaks injektionerne, selvom det stadig skærer mig i hjertet at gøre det. Men vi klarer det, Vaks og jeg. Og for resten er alternativet ikke rart at tænke på.

Så længe Vaks har et godt liv, skal han have lov at beholde det.

Og det er en stor trøst og hjælp i dagligdagen, at Vaks og hans firbenede lidelsesfæller lever i lykkelig uvidenhed om deres sygdom.